

Arrest

nr. 123 440 van 30 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juni 2013 waarbij het verblijfsrecht wordt ingetrokken en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 januari 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. VAN DER SCHUEREN, loco advocaat R. JESPERS, en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers vader, M.K. en A.G.V.B., een vrouw met de Belgische nationaliteit, traden op 1 augustus 2002 in Turkije in het huwelijk

1.2. M.K. werd, in functie van zijn huwelijk met een Belgisch onderdaan, tot een verblijf in het Rijk toegelaten en werd op 6 september 2004 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

1.3. Verzoeker diende op 30 juni 2004 bij de Belgische ambassade te Ankara een aanvraag in tot afgifte van een visum type D, teneinde zijn vader en Belgische stiefmoeder in het Rijk te kunnen vervoegen. Het gevraagde visum werd toegestaan.

1.4. Na zijn binnenkomst in het Rijk werd verzoeker, op 18 augustus 2005, in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

1.5. Verzoeker trad op 25 juli 2011 in Turkije in het huwelijk met een Turks onderdaan.

1.6. Het huwelijk tussen verzoekers vader en A.G.V.B. werd op 24 januari 2013 door het hof van beroep te Antwerpen vernietigd.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 25 juni 2013 de beslissing waarbij verzoekers verblijfsrecht wordt ingetrokken en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers verblijfsrecht wordt ingetrokken, die verzoeker op 18 december 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Betrokken vreemdeling diende een visumaanvraag type D in bij de Belgische diplomatieke post van POST op 30.06.2004. Hij verkreeg op 07.02.2005 een visum type D op basis van het toenmalige artikel 40 van de wet van 15.12.1980 in functie van zijn Belgische stiefmoeder [V.B.A.]. Zijn vader, [K.M.] was met haar gehuwd op 05.11.2008. De betrokkene diende een aanvraag vestiging in op 01.03.09 en werd in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen op 18.08.2005. Deze kaart werd omgezet naar een C kaart op 13.12.07.

Op 10.10.2012 bevestigde het Hof van Beroep te Antwerpen bij arrest (ref: 2011/AR/2475) het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 17.06.2011 (ref AR 10/4868/A) waardoor het huwelijk tussen betrokkenes vader en mevr [V.B.] werd vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk. Betrokkenes vader had volgens bovengenoemd vonnis en arrest niet de intentie een duurzame levensgemeenschap op te bouwen met zijn Belgische echtgenote. De vernietiging van het huwelijk houdt in dat het huwelijk tussen betrokkenes vader en mevrouw [V.B.] nooit bestaan heeft en uit het Belgische rechtsverkeer werd geschrapt.

Hieruit volgt dat mevrouw [V.B.] dus nooit de stiefmoeder van de betrokkene was. Het verblijfsrecht waar de betrokkene van geniet, verkregen op basis van artikel 40 van de wet van 15.12.1980, is dus een uit fraude afgeleid recht. De Dienst Vreemdelingenzaken wil aannemen dat de betrokkene niet van de fraude gepleegd door zijn vader op de hoogte was. Dit wil echter niet zeggen dat de betrokkene recht heeft op een verblijf in het Rijk dat een rechtsreeks gevolg is van die fraude. In ieder geval houdt de vernietiging van het huwelijk in dat alle rechten die uit het huwelijk voortvloeien komen te vervallen. Zo ook het recht van de betrokkene op gezinshereniging met Mevrouw [V.B.]. Overeenkomstig het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' wordt het verblijfsrecht van de betrokkene ingetrokken.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoeker eveneens op 18 december 2013 werd betekend, bevat de volgende motivering:

“Krachtens artikel 7 eerste lid van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

REDEN VAN DE BESLISSING :

□ 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken. Het verblijfsrecht van de betrokkene werd ingetrokken bij beslissing van 25.06.2013 omdat het rechtsreeks voortvloeide uit fraude (zie motivering beslissing intrekking van verblijfsrecht van 25.06.2013)”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december

1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoeker aangevoerde schending van een artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen.

2.2. De Raad merkt op dat verzoeker voorhoudt dat onterecht een einde werd gesteld aan zijn recht op verblijf, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet in casu toepasbaar is. Daarenboven moet worden benadrukt dat verzoeker de schending aanvoert van het artikel 8 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepaling primeert op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM ongegrond is loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel aan dat de eerste bestreden beslissing werd genomen door een onbevoegd ambtenaar.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Dat de bestreden beslissing werd genomen door attaché [S.R.]

Dat de overheid de aan haar wettelijk verleende bevoegdheid enkel kan delegeren indien dit haar uitdrukkelijk wordt toegestaan. Die delegatie moet in voorkomend geval nauwkeurig omschreven zijn en moet ondubbelzinnig blijken uit de regeling waarbij de delegatie geschiedt. Voor de wettigheid van een delegatie van bevoegdheden door een bepaalde overheid is dus in de eerste plaats vereist dat een zodanige delegatie is toegestaan door de regelgever die de betrokken bevoegdheid aan de bedoelde overheid heeft opgedragen (cf. A. VRANCKX, Plaatsvervangende en delegatie van overheidsbevoegdheid, RW, 1961-1962, 2383-2394; RvS 16 november 1999, nr. 83.494; RvS 3 maart 2008, nr. 180.340).

Dat verzoeker meent dat de bevoegdheid niet kan gedelegeerd worden.

Dat het ministerieel besluit van 18 maart 2009 inzake delegatie van bevoegdheden van de Minister bevoegd voor toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, geen enkele bepaling van delegatie voorziet voor wat betreft het algemeen rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit' en aldus het nemen van de bestreden beslissing.

Dat derhalve de attaché zijn bevoegdheid heeft overschreden en eenvoudigweg de bestreden beslissing niet mocht maken.

De beslissing werd genomen door een niet bevoegd persoon.

Dat in casu verzoeker een middel aanvoert dat de bevoegdheid van de attaché betreft. Dat de Raad in deze geen uitspraak dient te formuleren over de subjectieve rechten van verzoeker maar louter dient vast te stellen dat de attaché haar bevoegdheid heeft overschreden.

Dat de bestreden beslissing dan ook buiten toepassing dient te worden gelaten.”

3.1.2. Aangezien niet wordt aangetoond dat de toepassing van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* werd voorbehouden aan de minister c.q. de staatssecretaris die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan niet worden besloten dat een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken niet bevoegd zou zijn om toepassing te maken van dit algemeen rechtsbeginsel, louter omdat geen delegatie is voorzien inzake de toepassing van voormeld rechtsbeginsel in het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het ministerieel besluit van 18 maart 2009).

Daarnaast moet worden benadrukt dat de bestreden beslissing een verdere motivering bevat. Verweerder heeft niet louter verwezen naar het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*, doch tevens toegelicht dat verzoeker, gelet op de vernietiging van het huwelijk van zijn vader en een Belgische vrouw – vernietiging die geldt *ex tunc* –, dient te worden geacht nooit enig recht op verblijf te hebben gehad. Verweerder heeft duidelijk gemotiveerd dat, ongeacht of verzoeker betrokken was bij de gepleegde fraude, *“de vernietiging van het huwelijk in ieder geval in[houdt] dat alle rechten die uit het huwelijk voortvloeien komen te vervallen”*. Hij heeft hierbij ook aangegeven dat verzoeker nooit de stiefzoon van een Belgische vrouw was die op basis van het vroegere artikel 40 van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht kon laten gelden en verzoeker zich heden ook niet kan beroepen op *“een uit fraude afgeleid recht”*. Dit motief volstaat om de eerste bestreden beslissing te schragen en het staat niet ter discussie dat een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken, gelet op artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 – waarin een uitdrukkelijke delegatie van bevoegdheid is voorzien aan ambtenaren die de functie van attaché uitoefenen bij de Dienst Vreemdelingenzaken voor het toekennen, het weigeren en het intrekken van een recht op verblijf –, bevoegd is om te oordelen of een vreemdeling al dan niet, in functie van een familieband, een recht op verblijf kan laten gelden.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de eerste bestreden beslissing niet is genomen door een hiertoe bevoegd ambtenaar.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip 'afdoende', zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet niet enkel gemotiveerd zijn maar deze motivering moet tevens duidelijk, precies, adequaat, voldoende en geldig zijn conform art. 3 van de Wet van 29 juli 1991.

Volgens Opdebeek en Coolsaet betekent de formele motiveringsplicht het volgende: (OPDEBEEK en COOLSAET, 7. Formele motivering van bestuurshandelingen, die Keure, Brugge, 2013, p. 142.)

“Dat de juridische overwegingen moeten worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen, betekent dat moet worden verwezen naar de toepasselijke regelgeving (wet, decreet, Ordonnantie, reglement,...) of het toepasselijke beginsel van behoorlijk bestuur.

Daar de motivering duidelijk en precies moet zijn zou o.i. in beginsel moeten worden verwezen naar de van toepassing zijnde artikelen van de toepasselijke regelgeving. (...)

De Raad van State heeft evenwel geoordeeld dat uit de Wet Motivering Bestuurshandelingen niet kan worden afgeleid dat de verwijzing in een bestuurshandeling naar een wet of reglement gepaard moet gaan met het vermelden van de precieze artikelen of het opschrift van de regelgeving, maar dan moet wel uit de beslissing met zekerheid kunnen worden vastgesteld om welke bepalingen het gaat. (RvS 18 november 1993, nr. 48.539, Bols; RvS 13 juli 1994, nr. 48.622, Beckers, RvS 18 januari 2010, nr. 199583, Staelens; RvS 30 juni 2011, nr. 214.333, Heymans)"

De bestreden beslissing geeft slechts een summier schets van de verblijfshistoriek en verwijst vervolgens, in slechts twee zinnen, naar het algemeen rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit', doch men laat na om de beslissing een wettelijke grondslag te geven.

De bestreden beslissing vermeldt niet op basis van welk artikel van de Vreemdelingenwet verwerende partij zich baseert.

Dat verwerende partij hierdoor verzoeker de mogelijkheid heeft ontnomen om de wettigheid / de regelmatigheid van de beslissing te controleren.

Dat de opgegeven redenen niet volstaan om verzoeker in staat te stellen na te gaan of de feitelijke en juridische gegevens correct zijn, of het bestuur deze gegevens juist heeft geïnterpreteerd en beoordeeld en dat het redelijkerwijze op grond van de aangehaalde motieven tot het betrokken besluit is kunnen komen.

Dat de motivering van de bestreden beslissing absoluut niet duidelijk, precies, adequaat en voldoende is.

Dat door aan te geven in de bestreden beslissing dat er toepassing wordt gemaakt van het algemeen rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit' verzoeker niet het genoemde inzicht krijgt die hem toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Dat verzoeker niet begrijpt waarom hij na 9 jaar wettig verblijf het land dient te verlaten aangezien hij geen fraude of een strafbaar feit heeft gepleegd.

Dat verzoeker tevens verplicht wordt de hele Vreemdelingenwet van 1980 door te nemen om na te gaan en te raden op basis van welk artikel zijn onbeperkt verblijfsrecht wordt ingetrokken en of dit al dan niet rechtmatig is.

In de Vreemdelingenwet is er geen enkele wetsbepaling terug te vinden die melding maakt van het algemeen rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit'. Er zijn enkel verschillende artikelen terug te vinden die spreken over 'schijnhuwelijk' of over fraude zoals bijvoorbeeld art. 42quater, art. 42septies, art. 11 § 2, eerste lid.

Verzoeker weet niet op grond van welke bepaling zijn verblijfsrecht wordt ingetrokken.

Dat de motivering dan ook op geen enkele manier afdoende is.

Dat overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State het niet verplicht is dat de precieze artikelen vermeld worden maar dat wel uit de beslissing met zekerheid moet kunnen worden afgeleid om welke bepalingen het gaat.

Verzoeker verwijst naar volgende arresten: RvS 18 november 1993, nr. 48.539, Bols; RvS 13 juli 1994, nr. 48.622, Beckers, RvS 18 januari 2010, nr. 199583, Staelens; RvS 30 juni 2011, nr. 214.333, Heymans.

Verzoeker kent het wettelijk motief van de bestreden beslissing niet, het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht werd in casu absoluut niet bereikt."

3.2.2.1. De Raad merkt op dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk is gemotiveerd dat verzoeker initieel een recht op verblijf kon laten gelden op basis van het feit dat zijn vader was gehuwd met een

Belgische vrouw, doch dat dit huwelijk werd vernietigd omdat werd vastgesteld dat het om een schijn-huwelijk ging. Er is verder nader toegelicht dat, ingevolge de vernietiging van voormeld huwelijk, alle uit dit huwelijk voortvloeiende rechten – dus ook verzoekers verblijfsrecht – vervallen. Verweerder heeft tevens uiteengezet *“te willen aannemen dat betrokkene niet van de fraude gepleegd door zijn vader op de hoogte was”*, maar dat dit niet impliceert dat hij over *“een recht op verblijf in het Rijk dat een rechtstreeks gevolg is van die fraude”* zou kunnen beschikken. Gezien deze uiteenzetting kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn stelling dat de motivering van de eerste bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen *“waarom hij na 9 jaar wettig verblijf het land dient te verlaten aangezien hij geen fraude of een strafbaar feit heeft gepleegd”*.

Verzoeker kan ook niet voorhouden dat de juridische basis die ten grondslag ligt aan de eerste bestreden beslissing niet duidelijk is, nu wordt verwezen naar het feit dat hij geen recht op verblijf in toepassing van het oude artikel 40 van de Vreemdelingenwet kan laten gelden en hem op grond van deze bepaling dus geen recht op verblijf kon en kan worden toegestaan.

In de tweede bestreden beslissing wordt voorts met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet uiteengezet dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan toegestaan en hem daarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven.

De motivering van de bestreden beslissingen is pertinent en draagkrachtig. De weergegeven motieven laten verzoeker immers toe zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2.2. De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve ook niet.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de motiveringsplicht die is vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter onderbouwing van zijn standpunt stelt hij het volgende:

“Eerste onderdeel: art 8 EVRM

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Artikel 8 van het EVRM bevestigt het recht op eerbieding van het privé-, familie- en gezinsleven. Par.2 van art 8 stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het E.V.R.M. maakt deel uit van de interne rechtsorde en in de hiërarchie van de normen staat het E.V.R.M. hoger dan de nationale wet.

Dat de bestreden beslissing zich hierover op geen enkele manier uitspreekt.

Art. 8 EVRM werd niet in overweging genomen door verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing.

Dat verzoeker nochtans na negen jaar wettig verblijf in België een beslissing tot intrekking van zijn verblijfskaart en een bevel om het grondgebied te verlaten mocht ontvangen omwille van redenen die volledig buiten zijn wil liggen.

Dat artikel 8 EVRM zich ongetwijfeld opdringt.

Dat verzoeker op 16 jarige leeftijd Turkije heeft verlaten en hier als minderjarige is toegekomen.

Dat hij na negen jaar geen enkele binding meer heeft met Turkije. Het is slechts vanaf de jonge volwassenheid dat een persoon in staat is om bewust duurzame en relationele banden op te bouwen. Verzoeker als kind in Turkije was afhankelijk van de familiale of relationele banden van zijn ouders. Na 9 jaar afwezigheid in Turkije kan verzoeker zich uiteraard niet beroepen op duurzame banden die hij als kind daar zou hebben opgebouwd.

Dat verzoeker zijn zus, die samen met hem negen jaar geleden naar België kwam, de Belgische nationaliteit heeft. Dat de hechte affectieve band tussen verzoeker en zijn zus niet ter discussie kan staan. Zij zijn beide als minderjarigen naar België gekomen en hebben gezamenlijk de vereiste inspanningen geleverd om zich hier in België te integreren. Reeds gedurende negen jaar ondersteunen en stimuleren zij elkaar om hier een goede toekomst uit te bouwen.

Verzoeker verwijst naar het feit dat het recht op een familie- en gezinsleven kan worden ingeroepen door alle personen die feitelijk een gezin vormen met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet niet noodzakelijk een bloed- of aanverwantschap zijn.

Een feitelijk gezin kan bijvoorbeeld bestaan uit de samenleving tussen bloedverwanten in de zijlijn (broers, zussen, tantes,...).

Verzoeker meent dan ook dat het recht op bescherming van het gezinsleven of familieleven mag ingeroepen worden door alle rechtssubjecten die de facto een gezin vormen. Verzoeker wijst erop dat art. 8 E.V.R.M. de term "gezin" geenszins beperkt tot het wettelijk gesloten huwelijk. Zo stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, in de Chorfi-zaak, dat de relatie tussen ouders en minderjarige kinderen steeds valt onder het begrip "gezinsleven", zelfs wanneer deze niet samenwonen. Ook andere de facto familiebanden kunnen dus onder het begrip "gezin" vallen: bv. grootouders en kleinkinderen, adoptant en adoptiekind, pleeggezin, ongehuwde samenwoners, broers en zussen.

Dat [a]rtikel 8 lid 2 EVRM bepaalt dat de inmenging bij wet voorzien moet zijn en noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving.

Nodig in een democratische samenleving vereist een proportionaliteitsafweging tussen enerzijds het belang van de staat en anderzijds het belang van de betrokkene. Dit criterium van noodzakelijkheid impliceert dat de inmenging zou gegrond zijn op een dringende sociale behoefte en meer bepaald in verhouding zou staan met het nagestreefde legitieme doel.

In casu gebeurt die proportionaliteitsafweging niet.

Verzoeker verwijst naar 'Extradition European standards, Explanatory Notes on the Council of Europe convention and protocols and minimum standards protecting persons subject to transnational criminal proceedings', Council of Europe, p. 129-130 (hoewel het gaat om standaarden bij uitlevering of uitwijzing gelden de aangehaalde principes voor wat betreft de wijze waarop artikel 8 EVRM, lid 2 dient toegepast te worden):

'Infringement of the right to respect private life.

There have been several cases before the Court arguing a violation of Article 8 of the European Convention on Human Rights, which ensures the right to private life, concerning expulsion measures against aliens. The Court's case law has established four criteria, in order to affirm the consistency of the state action with the standards of Article 8.

The first criterion is the existence of family life. The applicant must establish that he or she in fact has family life in the state concerned. According to the Court the family link between the parent and his or her child always exists irrespective of the age of the children and of whether they live together or not.

Secondly, there has to be interference with the right to private life; expulsion measures have been considered by the Court as interference with the right. The same would apply to extradition or any kind of deportation that would cause family ties to rupture.

Thirdly, the requirement of the rule of law is essential: is the interference in accordance with the law? In any case, national law has to be sufficiently accessible and precise in order to avoid arbitrariness.

Lastly, interference has to pass the test of proportionality: is the measure founded on a legitimate aim and necessary in a democratic society? Article 8, paragraph 2, articulates the legitimate purpose pursued by the measure: the interests of national security, public safety or the economic well-being of the country, for the prevention of disorder or crime, for the protection of health or morals or the protection of the rights and freedoms of others. More specifically, the protection of Article 8 was called upon in the so-called "bad boys" cases, which concerned young individuals who had come to the expelling state and become involved in various criminal activities. The Court established in these cases certain criteria in order to balance the individual's right to private life and the state's sovereign discretion to interfere in an exception to the right. It, therefore, reasoned with a certain flexibility, bearing in mind the special circumstances of each case. The factors taken into consideration were factors relating to the interests of the two parties; the nature and the seriousness of the offence; the length of the applicant's residence in the state; the time that had elapsed between the offence and the expulsion and the individual's conduct during that period; the nationality of the rest of the family members the applicant's family situation and the length of the marriage; the existence of the applicant's children in that state and their age; difficulties that the other family members could face in the country of origin, if they were to follow the individual concerned; links to the country of origin; and ability to speak the language of the country of origin and schooling.

In that respect the Committee of Ministers recommended to states Parties to the European Convention of Extradition, when deciding on extradition requests, to bear in mind the hardship that might be caused by the extradition procedure to the person concerned and his or her family, in cases where the procedure is manifestly disproportionate to the seriousness of the offence and when the penalty likely to be passed will not significantly exceed the minimum period of one-year detention or will not involve deprivation of liberty. It seems this recommendation was influenced by the right to respect for family life.

Verwerende partij maakt op geen enkele wijze een proportionaliteitsafweging, laat staan dat ze de vermelde criteria correct zou toepassen. Verwerende partij maakt geen enkele afweging met betrekking tot de gezinssituatie van verzoeker. Deze werd niet onderzocht.

Ondergeschikt (want het niet uitvoeren van de proportionaliteitsafweging volstaat op zich om de beslissing te vernietigen) en voor de volledigheid wijst verzoeker er op dat bij een proportionaliteitsafweging tussen de belangen van België en deze van verzoeker de belangen van verzoeker het zwaarst doorwegen. De toepassing van de criteria hoger geciteerd maakt dit duidelijk.

Verzoeker leeft sinds negen jaar samen met zijn zus in België. Hij heeft daar noodzakelijkerwijze intense sociale en affectieve banden gesmeed. Hij heeft geen enkele binding meer met zijn vaderland.

Er werd geen afweging gemaakt tussen enerzijds het leed welke bij verzoeker en zijn zus wordt veroorzaakt door het feit dat zijn verblijfsrecht wordt ingetrokken en hij het land moet verlaten, zijn opleiding en job die hij hierbij verliest en anderzijds verweerder[s] nagestreefde legitieme doel.

Door de bestreden beslissingen verkeert verzoeker niet langer in de mogelijkheid zijn gezinsleven in België verder te zetten. Verzoeker kan zich niet beroepen op familiebanden of andere relaties in Turkije omdat hij tijdens de belangrijkste jaren van zijn ontwikkeling (overgang kind adolescent) in België verbleef.

Dat ten overvloede dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel strafbaar feit heeft gepleegd. Hij is enkel het slachtoffer van de daden van zijn vader.

Dat verzoeker geenszins zal kunnen voorzien in zijn levensonderhoud. Verzoeker heeft zich met succes ingespannen in België om bepaalde diploma's te behalen. Daarenboven is verzoeker nog steeds aan het verder studeren in avondonderwijs.. Met deze diploma's en opleiding kan hij in Turkije niets aanvangen. Het elektriciteitsnetwerk in Turkije bevindt zich grotendeels bovengronds en in België ondergronds. Al zijn inspanningen zullen verloren gaan.

Bovendien heeft verzoeker ernstige medische problemen. Verzoeker lijdt aan HLA-B27 geassocieerde spondylartropathie met evolutieve sacro-iliitis, perifere tenosynovitis. Verzoeker dient hiervoor verscheidene medicatie in te nemen. Hij wordt om de acht weken gehospitaliseerd. De noodzakelijk geachte behandeling duurt levenslang. Indien verzoeker dient terug te keren naar Turkije zal hij niet de noodzakelijk geachte behandeling krijgen. Verzoeker kan de kosten van medische verzorging in Turkije niet dragen. Hij is niet verzekerd en heeft geen financiële middelen.

Verzoeker verwijst naar de courant bij de Raad geciteerde rechtspraak van het EVRM (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38) waarbij verwezen wordt naar de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

In het arrest van 22.01.2004 wordt door de Raad van State het volgende gesteld.

"Overwegende dat in de bestreden beslissing, in het licht van artikel 8 EVRM, niet wordt gemotiveerd dat de uiteenzetting te dezen voldeed aan een dwingende maatschappelijke behoefte, dat een loutere verwijzing naar het feit dat deze uitwijzing geschiedt om een strafbaar feit te voorkomen (illegaal verblijf) onvoldoende is, vermits niet wordt aangegeven dat de sanctionering van een illegaal verblijf, dat de verzoekende partij overigens wou laten regulariseren, in het huidige geval een dergelijk zware maatregel, als de uitwijzing met dergelijke repercussies op het gezinsleven, rechtvaardigde, dat, zoals de verzoekende partij uiteenzet "het belang van de Belgische staat(...) bij een objectieve afweging niet in verhouding tot het nadeel dat verzoeker ondervindt, dat het middel ernstig is."

Op geen enkel moment wordt concreet ingegaan op de noodzakelijke afweging die de Dienst Vreemdelingenzaken dient te maken.

Deze rechtspraak staat niet alleen maar wordt verscheidene malen herhaald en bevestigd:

Zo is er het arrest van de Raad van State van 13 juli 1993 dat het volgende stelt:

Art 8 E.V.R.M. bepaalt dat de overheid waarbij een verzoek om een verblijfsvergunning aanhangig werd gemaakt op grond van art 9, lid 3, Vreemdelingenwet, het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn gezinsleven moet beoordelen in het licht van de voorschriften inzake algemeen belang die worden opgesomd door dit artikel.

Overwegende dat verzoekster enkel een gezinsleven kan hebben in België en dat de Belgische Staat niet bewijst dat één van de bij art 8 E. V.R.M. bedoelde voorschriften in verband met het algemeen belang in het gedrang wordt gebracht, vernietigt de Raad van State de beslissing tot afwijzing van de verblijfsvergunning die was aangevraagd op grond van art 9, lid 3, Vreemdelingenwet (R.v.St. nr. 43.821, 13 juli 1993, Rev. dr. étr., 1994, 21)

Alsook het arrest van de Raad van State van 1 april 1996:

Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2 van hetzelfde Verdrag. De Vreemdelingenwet past in het kader van dit lid. Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9, lid 3 Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en

dan vooral de risico's daaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwierpen. De onmiddellijke uitvoering van de beslissing zou kunnen leiden tot de volledige en herstelbare verbreking van het contact tussen de verzoeker en zijn kinderen en kleinkinderen. (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, T. Vreemd., 1997, 29)

Bovenstaande rechtspraak toont aan dat er wel degelijk een afweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied.

Meer concreet wordt deze afweging verder gespecificeerd in het arrest van de Raad van State van 25 september 1996:

De aangevochten akte (het bevel om het grondgebied te verlaten) vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoekster. Deze inmenging is bij wet voorzien en beoogt een wettig doel, namelijk 'de economische welvaart van het land'. Om in overeenstemming te zijn met de vereisten van art. 8 E.V.R.M., moet ze evenwel 'nodig zijn in een democratische samenleving', dat wil zeggen gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte, en moet ze, meer in het bijzonder, evenredig zijn met het nagestreefde doel (Hof Mensenrechten 13 juli 1995 (Nasri)).

Verzoekster leeft sinds negen jaar in België en ze heeft daar noodzakelijkerwijze intense sociale en affectieve banden gesmeed. Ze heeft geen enkele binding meer met haar vaderland. Bovendien wordt nergens aangetoond dat de tweejarige zoon van verzoekster, zonder ernstige gevolgen, een totale breuk met de omgeving waarin hij altijd heeft geleefd, zou kunnen doorstaan. In deze bijzondere omstandigheden, kan de inbreuk in het privé- en gezinsleven van verzoekster, die haar verwijdering van het grondgebied zou inhouden, niet worden beschouwd als zijnde redelijkerwijze evenredig met het nagestreefde doel. (R.v.St. nr. 61.972, 25 september 1996, T. Vreemd., 1997, 31)

De bestreden beslissing dient dus in principe gerechtvaardigd te zijn door een dwingende maatschappelijke behoefte, en ze moet, meer in het bijzonder, evenredig zijn met het nagestreefde doel. Met name is er geen onderzoek naar de gerechtvaardigheid van de bestreden beslissing omwille van een dwingende maatschappelijke behoefte en in het bijzonder is er geen onderzoek naar de evenredigheid van de bestreden beslissing met het nagestreefde doel namelijk de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker stelt dat er geen sprake is van een evenredigheid noch van enig onderzoek naar deze evenredigheid.

Besloten moet worden dat er een schending is van artikel 8 EVRM.

Minstens dient besloten te worden dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is gezien er geen duidelijk geen afweging werd gemaakt omtrent art. 8 EVRM .

De motivering is niet afdoende.

Verzoeker verwijst in dit verband naar de rechtsleer die het volgende stelt:

"Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende."
(OPDEBEEK, I, COOLSAET, A, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189)

Tweede onderdeel: het redelijkheidsbeginsel

De motiveringsplicht betekent dat verwerende partij een correcte, ter zake dienende motivering moet weergeven, en dat de beslissingen van de uitvoerende macht gedragen moeten worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn.

Zoals reeds gesteld verwijst de bestreden beslissing slechts naar het algemeen rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit'.

De RvV is bevoegd om na te gaan of de overheid met betrekking tot de materiële motiveringsplicht is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of deze juist beoordeeld werden en of de overheid op grond daarvan geen onredelijk besluit heeft genomen (RvV 14 juni 2011, nr. 63.036).

De beweerde fraude die door de vader werd gepleegd, kan niet zonder meer worden toegeschreven aan destijds minderjarige verzoeker, die hier wel al zijn kansen heeft benut. Ze weegt het algemeen rechtsbeginsel niet af ten opzichte van andere rechtsprincipes zoals het redelijkheidsbeginsel. De intrekking van zijn wettig verblijf is een beslissing met zeer ernstige gevolgen voor verzoeker. In het bijzonder in het licht van artikel 8 EVRM.

Op basis van deze feitelijke gegevens werd door de overheid een onredelijk besluit genomen, door slechts te verwijzen naar 'fraus omnia corrumpit'. Dit niettegenstaande ze zelf in de beslissing vaststelt dat verzoeker geen fraude heeft gepleegd.

Na het lezen van de beslissing, blijkt dat verwerende partij zich ertoe beperkt heeft algemene motieven te verwoorden in de vorm van een standaard antwoord en zonder nader te verklaren."

3.3.2.1. De Raad benadrukt dat in de eerste bestreden beslissing wordt vastgesteld dat het recht op verblijf waarop verzoeker aanspraak maakte is "komen te vervallen" omdat het een frauduleuze basis had. Aangezien de nietigverklaring van het huwelijk van verzoekers vader en een vrouw met de Belgische nationaliteit retroactieve werking heeft moet worden vastgesteld dat verzoeker nooit enig recht op verblijf in functie van een Belgische aanverwant kon laten gelden. De door verzoeker aangevoerde schending van zijn privé- en gezinsleven dient dan ook in deze context te worden bekeken.

Verzoeker houdt voor dat hij een affectieve band heeft met zijn zus die de Belgische nationaliteit heeft. Hij toont evenwel niet aan dat deze band dusdanig hecht is dat deze onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Het gegeven dat verzoeker niet permanent in het Rijk kan verblijven heeft ook niet tot gevolg dat hij de banden met zijn zus niet verder kan onderhouden. Hij kan immers gebruik maken van de moderne communicatietechnieken en de bestreden beslissingen houden geen verbod in voor verzoeker om zijn zus of andere vrienden of bekenden in België te komen bezoeken. Daarnaast kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij geen enkele band meer heeft met zijn land van herkomst, nu uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker in Turkije familie heeft en er in het huwelijk is getreden met een landgenote die er nog steeds verblijft. De Raad wijst er tevens op dat verweerder mocht aannemen dat de gezinsband die een man heeft met zijn echtgenote primeert op deze die hij heeft met een zus en derden in België. Het huwelijk wordt immers afgesloten om een gezin tot stand te brengen of om een bestaande gezinsband te bestendigen en uit de voorliggende stukken blijkt dat de relatie tussen verzoeker en zijn echtgenote niet is verstoord. Verzoekers echtgenote verzocht namelijk om ook tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten teneinde de gezinsrelatie intenser te kunnen beleven. Daar verzoeker geboren is in Turkije en er opgroeide, wat impliceert dat hij de taal en de gebruiken van dat land kent, terwijl niet blijkt dat zijn echtgenote enige kennis heeft van de Nederlandse taal, kan ook niet worden gesteld dat het aangewezen is dat verzoeker met zijn echtgenote in België kan verblijven. Verzoeker maakt tevens niet aannemelijk dat er enig effectief beletsel zou zijn om zijn gezinsleven verder te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. Hij voert weliswaar aan dat hij met de diploma's die hij behaalde en de opleidingen die hij volgde niets kan aanvangen in Turkije omdat het elektriciteitsnetwerk in dat land niet vergelijkbaar is met dat in België, maar maakt niet aannemelijk dat hij door zijn opleiding enkel in een bepaalde sector kan worden tewerkgesteld. De documenten waarover de Raad beschikt laten daarenboven trouwens enkel toe te concluderen dat verzoeker werkte als hulppostman, een activiteit die weinig te maken heeft met werken aan het elektriciteitsnetwerk. In zoverre verzoeker er nog op wijst dat hij gezondheidsproblemen heeft moet worden benadrukt dat hij niet aantoont dat de aandoening waaraan hij lijdt niet kan worden behandeld in Turkije en dat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij niet bij machte zou zijn om de kosten die verbonden zijn aan een behandeling te dragen. Hierbij moet worden geduïd dat verzoeker weliswaar een invaliditeitsattest aanbrengt, doch dat op dit attest, dat dateert van 2008, wordt vermeld dat de staat van invaliditeit niet definitief is en verzoeker ook aantoont dat hij naderhand voltijds kon worden tewerkgesteld.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat wanneer het privéleven dat hij in België heeft opgebouwd wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole er dient te worden geconcludeerd dat er sprake is van een disproportionele inmenging in zijn privéleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). In dit verband benadrukt de Raad nogmaals dat verzoeker slechts in België kon verblijven ingevolge de fraude die door zijn vader

werd gepleegd, dat hij geen verblijfsrechtelijke aanspraken kan laten gelden nu het huwelijk van zijn vader en een Belgische vrouw werd vernietigd en dat hij duidelijk nog zeer nauwe banden heeft met Turkije. De verwijzing naar een nota die werd opgesteld binnen de Raad van Europa en naar bepaalde arresten doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

3.3.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het tweede middel en te benadrukken dat artikel 8 van het EVRM zelf geen motiveringsverplichting oplegt aan verweerder en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

3.3.2.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat het in strijd is met het redelijkheidsbeginsel om te besluiten dat een vreemdeling geen verblijfsrechtelijk voordeel kan genieten dat het gevolg is van het bedrog dat, mede ten voordele van deze vreemdeling, werd gepleegd door een nauwe verwant. In de mate dat verzoeker de bescherming die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM bij zijn grief betreft moet worden gesteld dat reeds werd vastgesteld dat geen schending van deze verdragsbepaling wordt aangetoond.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.4.1. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*.

Hij stelt het volgende:

“Dat het adagium “fraus omnia corrumpit” toepassing vindt in ons rechtsstelsel als algemeen rechtsbeginsel.

Dit algemeen rechtsbeginsel, vrij vertaald “bedrog bederft alles”, belet dat men zich noch in contractuele, noch in buitencontractuele rechtsverhoudingen op bedrieglijke akten beroept.

Op onrechtmatige en illegale wijze verkregen bewijsdocumenten worden als dergelijke bedrieglijke akten aanzien.

Dat twee voorwaarden vervuld dienen te zijn voor de toepassing van het algemeen rechtsbeginsel: enerzijds moet degene tegen wie dat beginsel wordt aangevoerd door een fout de rechten van anderen hebben geschaad en anderzijds moet die fout met bedrieglijk opzet zijn begaan. (Arrest Hof van Cassatie van 3 maart 2011 (C.07.0312.F), met conclusie van advocaat-generaal A. Henkes

Dat volgens rechtspraak van het Hof van Cassatie duidelijk blijkt dat dit algemeen rechtsbeginsel enkel kan worden ingeroepen ten opzichte van diegene die een fout het gemaakt en die bedrog heeft gepleegd.

Dat het ruim toepassingsgebied dat wordt gegeven aan het algemeen rechtsbeginsel, niet zover strekt dat personen die geen bedrog en fout hebben gepleegd hiervan gevolgen dragen.

Dat bovendien uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat verzoeker geen fraude heeft gepleegd.”

3.4.2. Er dient te worden herhaald dat het determinerend motief in de eerste bestreden beslissing de vaststelling is dat verzoeker initieel een verblijfsrecht verwierf op basis van het huwelijk van zijn vader met een Belgische vrouw en dat door de vernietiging van dit huwelijk het recht op verblijf is “*komen te vervallen*”.

De loutere vaststelling dat het recht op verblijf waarover verzoeker beschikte ingevolge de vernietiging van het huwelijk van zijn vader met een Belgische vrouw retroactief tenietgaat volstaat om de eerste bestreden beslissing te onderbouwen.

De kritiek van verzoeker inzake de toepasbaarheid in voorliggende zaak van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*, in de meest strikte betekenis, is dan ook gericht tegen een overtollige vermelding in de eerste bestreden beslissing en de eventuele gegrondheid van zijn grief kan om die reden niet tot de nietigverklaring van deze akte leiden.

3.5.1. In een vijfde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en stelt hij dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Dat art. 54 van het KB als volgt luidt:

Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, een bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.

Dat verzoeker vaststelt dat hij geen bijlage 21 mocht ontvangen maar een bijlage 13 samen met een beslissing intrekking verblijfsrecht.

Dat indien een van bovenvermelde artikelen van toepassing zou zijn had verzoeker derhalve een bijlage 21 ontvangen hetgeen niet het geval is.

Dat art. 54 van het KB derhalve geschonden werd.”

3.5.2.1. Inzake de aangevoerde schending van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 kan het volstaan op te merken dat verzoeker niet aantoonde dat de bestreden beslissing door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding werd genomen in toepassing van de artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies van de Vreemdelingenwet, zodat niet blijkt dat voormelde reglementaire bepaling in voorliggende zaak van toepassing is.

Het feit dat de kennisgeving van een beslissing niet door middel van een bepaald modeldocument gebeurde laat daarenboven hoe dan ook niet toe te besluiten dat deze beslissing op zich door enig gebrek is aangetast en kan niet tot de nietigverklaring van deze beslissing leiden.

3.5.2.2. De beschouwingen van verzoeker laten evenmin toe enige vorm van machtsoverschrijding vast te stellen.

Het vijfde middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK